Editorial / 4 χρόνια από τη **δολοφονία Φύσσα** (3-4) / Ένα σχόλιο για την **καταδίκη μιας γυναίκας** (5-6) / Σχετικά με την **πετρελαιοκηλίδα** στον Σαρωνικό (7-10) / **Πείρα(γ)μα...** πρωτοβουλία ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης (11-12) / **Διήμερο εκδηλώσεων** στο πρώην εργοστάσιο Καχραμάνογλου "ενάντια στον εκπαιδευτικό ζουρλομανδύα" (13-14) / Ελεύθερες μετακινήσεις για όλες/ους (15-16) / **Διοικητικά πρόστιμα για την ανυποταξία:** ένα ακόμα μοντέλο καταστολής (17-19) / **Καταλονία: Στο κοινωνικό ζήτημα δεν αντιστοιχούν εθνικές ανεξαρτησίες (20-21)**

Έντυπο δρόμου / τεύχος 5 / Δεκέμβρης 2017 / γ' κύκλος έκδοσης

ΡΕΣΑΛΤΟ

editorial

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου φτιάχτηκε από την πολιτική συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Το ΡΕΣΑΛΤΟ είναι ένα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα στις περιοχές του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας, κάποιες φορές και σε άλλες περιοχές του Πειραιά. Ένας χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας και συναναστροφής, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, καταναλωτικά και θεαματικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Το τεύχος αυτό είναι το 5ο, της 3ης περιόδου έκδοσης του έντυπου δρόμου ΡΕΣΑΛΤΟ, που εκδίδεται από το 2000. Τυπώθηκε τον Δεκέμβρη του 2017 σε 2000 αντίτυπα και περιλαμβάνει ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα, όπως αυτά έχουν συζητηθεί αυτή την περίοδο από την πολιτική συνέλευση του στεκιού αλλά και από τις διάφορες πρωτοβουλίες του, επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης.

Το έντυπο δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται. Μοιράζεται χέρι με χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και σε κοινωνικές – πολιτικές παρεμβάσεις, χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μιας και οι αξίες μας, τα όνειρα μας, οι ζωές μας ολόκληρες δεν είναι εμπορεύματα για να ανταλλάσσονται. Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή κομματικά ταμεία, τοπικές αρχές ή δημοτικές παρατάξεις, «μη» κυβερνητικές οργανώσεις ή ιδιώτες χορηγούς και διαφημιστές.

Η ηλεκτρονική σελίδα του στεκιού είναι **anarxiko-resalto.blogspot.gr** και ο χώρος είναι ανοιχτός κάθε Παρασκευή μετά τις 8μμ, είτε με την πραγματοποίηση εκδηλώσεων είτε για γνωριμία, κοινωνικότητα και χαλαρή συνεύρεση.

Το στέκι βρίσκεται στην οδό Έβρου 23 & Ελ. Βενιζέλου, στο Κερατσίνι (Ταμπούρια), 100μ από την πλ. Λαού.

Αντιφασιστική πορεία
στο Κερατσίνι, Σάββατο 16/9,
4 χρόνια από τη δολοφονία Φύσσα

Το πρωί του Σαββάτου 16/9 στο Κερατσίνι, πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική πορεία για τα 4 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής.

Καλέστηκε από τις δύο αυτοοργανωμένες συλλογικότητες του Κερατσινίου, τη Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας & τον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Με τη συμμετοχή 250 διαδηλωτών, η πορεία κινήθηκε σε κεντρικούς δρόμους και γειτονιές της Αμφιάλης και των Ταμπουρίων, με αντιφασιστικά συνθήματα και τρικάκια, ενώ το κείμενο της παρέμβασης μοιράστηκε χέρι-χέρι σε εκατοντάδες αντίτυπα.

Μετά το τέλος της διαδήλωσης ακολούθησε μηχανοκίνητη πορεία από την Αμφιάλη προς τον στρατοπεδικό χώρο εκτοπισμού του Σχιστού, με τη συμμετοχή δεκάδων αντιφασιστών/στριών από διάφορες περιοχές του Πειραιά και της Αθήνας. Εκεί, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης (με πανό, τρικάκια και συνθήματα) στους πρόσφυγες/μετανάστες, οι οποίοι παραμένουν σε κατάσταση ομηρίας, κοινωνικής περιθωριοποίησης και σε ένα καθεστώς ολοένα εντεινόμενου ελέγχου από το ελληνικό κράτος.

Ο φασισμός είναι γνήσιο τέκνο ενός συστήματος που διαχωρίζει, εξαιρεί, ιεραρχεί και στρατιωτικοποιεί, το μακρύ χέρι των συστημάτων που δολοφονούν, φυλακίζουν, αποκλείουν και καταστέλλουν. Η σύγκρουση με τον φασισμό και το σύστημα που τον γεννά είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για ελευθερία και αλληλεγγύη, για έναν κόσμο ατομικής και συλλογικής χειραφέτησης από τους επίπλαστους διαχωρισμούς, την εκμετάλλευση, την καταπίεση, την ματαιότητα και τον κοινωνικό κανιβαλισμό που επιβάλλουν οι εξουσίες.

ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ
ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ - ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

4 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΦΥΣΣΑ ΑΠΟ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

4 χρόνια συμπληρώνονται από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, σε μια εποχή συστηματικού υποβιβασμού της ζωής στην ολότητά της. Στην «εποχή του φόβου», της «εξαίρεσης» και των εκτοπισμών, των περιφράξεων, των τειχών και των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Στην «εποχή των δογμάτων ασφάλειας» και των καθεστώτων «έκτακτης ανάγκης», των ειδικών νομοθεσιών και των διευρυμένων συστημάτων ελέγχου και εποπτείας, της παρανομοποίησης ολόκληρων κοινωνικών ομάδων, της στρατιωτικοποίησης των πόλεων και ολόκληρων περιοχών. Στην «εποχή της διακινδύνευσης», της έλλειψης οράματος (no future), της οικονομικής και πολεμικής ισοπέδωσης, της εντατικοποίησης της εκμετάλλευσης και της επισφάλειας. Και οι φασίστες, τα γνησιότερα τέκνα του ολοκληρωτισμού, οι πιο φανατικοί λάτρεις του μιλιταρισμού, του εθνικισμού, του φυλετισμού, του σεξισμού και της αρτιμέλειας, να κραυγάζουν πολεμικές ιαχές, να ενισχύουν με παραστρατιωτικές ομάδες το σύστημα, να επιτίθενται στους εκτοπισμένους, τους ανατρεπτικούς, τους αιρετικούς, τους διαφορετικούς, τους «περισσευούμενους», να αναβαθμίζονται θεσμικά, να μπαίνουν στα κοινοβούλια.

Το σύνθημα των εξουσιών: όλοι εναντίον όλων, ο καθένας για την πάρτη του κι όποιος τα καταφέρει. Εσωστρέφεια, εξατομίκευση, ιδιώτευση, κοινωνικός κανιβαλισμός. Όσο όμως περιχαρακωνόμαστε, η πνευματική και συναισθηματική ερημοποίηση εξαπλώνεται, ο ορίζοντας των πιθανοτήτων και των δυνατοτήτων στενεύει.

Ας τελειώνουμε με κάθε είδους σύνορα -εδαφικά, σωματικά, διανοητικά-, με κάθε δεσποτισμό, σκοταδισμό και διαμεσολάβηση. Αυτοοργανωμένες κοινότητες αγώνα, αμοιβαιότητας, δημιουργικότητας, σύγκρουσης με τους δυνάστες και επινόησης νέων μορφών συλλογικής ζωής για τη διαμόρφωση νέων κοινωνικών σχέσεων, για το πέρασμα σε μια κοινωνία ελευθερίας, αλληλοβοήθειας, κοινοκτημοσύνης.

ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΑΝ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ

**Όσο η καπιταλιστική βαρβαρότητα,
η κρατική και θρησκευτική τρομοκρατία,
ο πόλεμος και ο μιλιταρισμός εξαπλώνονται.
Όσο η θανατοπολιτική, οι φράχτες
και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης
εδραιώνονται ως κανονικότητα.**

**Όσο οι εθνικές αυταπάτες, ο ρατσισμός,
η «λευκή ανωτερότητα», η απόρριψη
και ο αποκλεισμός του "Άλλου" κυκλώνουν
σαν συρματόπλεγμα την καρδιά
και τη σκέψη μας.**

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΑΝΘΙΣΕΙ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΡΕΦΕΙ

**Όσο χτίζουμε γέφυρες αλληλοκατανόησης
και αλληλεγγύης, διευρύνουμε τους ορίζοντές
μας με μπάσταρδες σχέσεις επιμειξίας των
διαφορετικοτήτων και αγωνιζόμαστε από
κοινού, μακριά από πλαστούς εθνικούς-
φυλετικούς-θρησκευτικούς διαχωρισμούς
και προκαταλήψεις.**

**Όσο συλλογικοποιούμε τις αρνήσεις μας
και ερχόμαστε σε ρήξη με τον πολιτισμό
της εκμετάλλευσης και της επιβολής,
των συνόρων και της ιδιοκτησίας,
της ετερονομίας και της ιεραρχίας,
της αλλοτρίωσης και των διακρίσεων.**

**Όσο ονειρευόμαστε έναν ανεξούσιο
κόσμο, ισοτιμίας και σύνθεσης
πολλών διαφορετικών κόσμων.**

Συνέλευση της πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας
Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ

ένα σχόλιο για την καταδίκη μιας γυναίκας

(από την πρωτοβουλία του ρεσάλτο ενάντια στο σεξισμό, την πατριαρχία, τους έμφυλους διαχωρισμούς και διακρίσεις)

“Στις 22 Ιουνίου 2016 το βράδυ, δύο κοπέλες, 17 και 22 χρονών, κάθονταν σε ένα παγκάκι στο κέντρο της Κορίνθου. Ένας 46χρονος άντρας τις πλησίασε και τους επιτέθηκε. Στην αρχή με σεξιστικές φράσεις κι έπειτα, όταν του ζήτησαν να φύγει, κινήθηκε απειλητικά εναντίον τους. Παραβίασε σωματικά την 17χρονη, πιάνοντάς της το στήθος, και παρά τις προσπάθειες των δυο γυναικών να απομακρυνθούν, εκείνος συνέχισε την επίθεσή του. Η 22χρονη, φοβούμενη ότι αυτός θα βγάλει μαχαίρι, αμύνθηκε με το μαχαίρι που είχε μαζί της, βρίσκοντάς τον στο θώρακα. Ο άντρας απεβίωσε και οι κοπέλες συνελήφθησαν. Η 22χρονη [...] αντιμετωπίζει τις κατηγορίες της ανθρωποκτονίας από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, και παραβίαση της νομοθεσίας για κατοχή και χρήση όπλου, και η 17χρονη που αφέθηκε ελεύθερη 2 μήνες μετά, αντιμετωπίζει την κατηγορία της συνέργειας. […]”

Οι βιαστές δεν είναι κάποια «τέρατα» με «ειδικά», αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά -μορφικά, αισθητικά, ηλικιακά, αντιληπτικά, φυλετικά, σωματικά- ούτε έχουν κάποιες «ειδικές» ιδιότητες… Οι βιαστές δεν οργανώνουν από πριν, σώνει και ντε, έναν βιασμό, τις περισσότερες φορές απλώς κυκλοφορούν πεζή ή με το αυτοκίνητο ή με το μηχανάκι ή απλώς κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι ή βρίσκονται στο διπλανό δωμάτιο…

Οι βιαστές βιάζουν επειδή το σύστημα, τους καλλιεργεί την ισχύ να καθυποτάσσουν και να επιβάλλονται, μέσα από όλους τους θεσμούς. Οι βιαστές βιάζουν και κυκλοφορούν επειδή το σύστημα τους οπλίζει με εξουσιαστικές αφηγήσεις, ιδεολογήματα και νόμους… Οι βιαστές βιάζουν επειδή το επιλέγουν…

Στις 27 Σεπτέμβριου 2017, η 22χρονη γυναίκα, δικάστηκε στο Ναύπλιο και καταδικάστηκε για ανθρωποκτονία, σε 15 χρόνια και 4 μήνες.

Ζούμε σε πατριαρχικό σύστημα, ο σεξισμός είναι status quo και η σεξιστική απειλή είναι στοιχείο της καθημερινότητας. Δεν υπάρχει καμία ψευδαίσθηση «απονομής δικαιοσύνης» γιατί ο «Νόμος» είναι πατριαρχικός. Δεν υπάρχει καμία ψευδαίσθηση «διατήρησης δημόσιας ασφάλειας» γιατί το κράτος είναι πατριαρχικό και οι δυνάμεις της τάξης του, ανδρώνονται βάσει της Κουλτούρας του Βιασμού και βασανίζουν μέσω αυτής. [Ξεπερνώντας τα όρια της τραγικής ειρωνείας, αλλά αποδεικνύοντας για εκατομμυριοστή φορά του λόγου το αληθές… την ίδια, σχεδόν, στιγμή που η ελληνική δικαιοσύνη στο Ναύπλιο καταδίκαζε την αντιστεκόμενη γυναίκα σε 15 χρόνια κάθειρξη, στη Λάρισα αποφάσιζε να κυκλοφορεί ελεύθερος ένας άντρας, στρατιωτικός, πατέρας και βιαστής των ανήλικων κοριτσιών και παιδιών «του»].

Απέναντι στην καθημερινή σεξιστική βία
επιλογή μας είναι η αυτοάμυνα
επιλογή μας είναι η χειραφέτηση και το μοίρασμα χωρίς ενοχές
επιλογή μας είναι η αλληλεγγύη σε όποια αντιστέκεται

Λευτεριά στη γυναίκα που κατηγορήθηκε για τον φόνο εκείνου του άντρα που επιτέθηκε σε αυτήν και τη φίλη της
Λευτεριά σε κάθε φυλακισμένη γυναίκα που αντιστάθηκε, με κάθε μέσο, στο βασανιστή ή/και βιαστή της
Λευτεριά σε όσες είναι στα κελιά

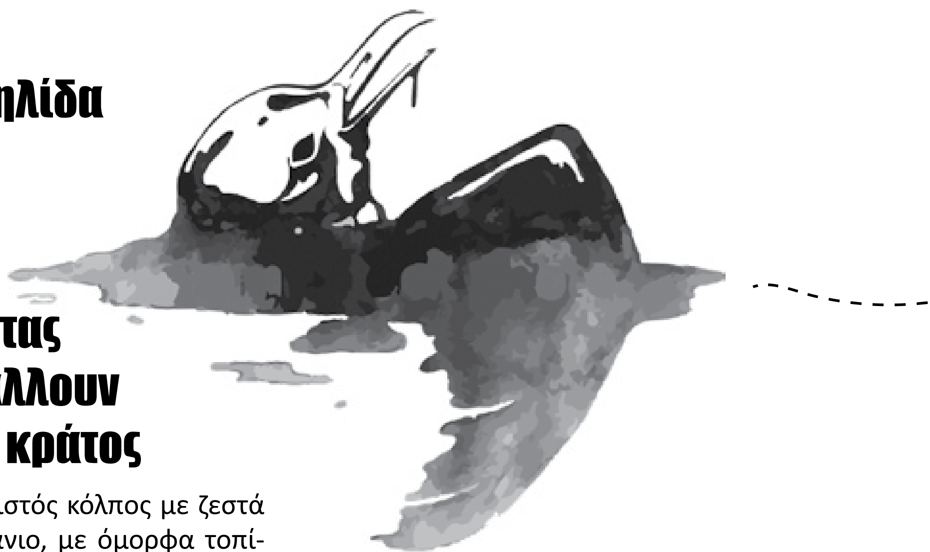
μία υπ(ερ)σημείωση:

«Θέλω να επαναλάβω ότι λυπάμαι που η προσπάθεια να αντισταθώ στην επίθεση εναντίον εμένα και της φίλης μου εκείνη τη νύχτα, είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο του ανθρώπου. Δεν ήθελα να τον σκοτώσω, και λυπάμαι πολύ για αυτό που έγινε. Δεύτερον, θέλω να ευχαριστήσω όλες τις γυναίκες που μου συμπαραστέκονται, και αισθάνομαι δυνατή γι' αυτό. Τέλος, μου βάζουν 15 χρόνια φυλακή, ενώ εγώ περίμενα μια καλύτερη απόφαση, περίμενα να βγω από τη φυλακή όπου βρίσκομαι εδώ και πολύν καιρό. Θα παλέψω για μια καλύτερη απόφαση».

Αυτά είναι τα λόγια της Π.Α. σε μέλη του Μωβ στα κρατητήρια του Ναυπλίου, λίγο μετά την καταδικαστική απόφαση.

Η πετρελαιοκηλίδα στο Σαρωνικό είναι μέρος της ζοφερής πραγματικότητας που μας επιβάλλουν κεφάλαιο και κράτος

Ο Σαρωνικός, ένας κλειστός κόλπος με ζεστά νερά, ιδανικός για μπάνιο, με όμορφα τοπία στην ακτογραμμή του και πλούσιο οικοσύστημα, εδώ και δεκαετίες έχει δεχτεί ασταμάτητα κάθε είδους επιβάρυνση και μόλυνση από τις βιομηχανικές, λιμενικές, πετρελαϊκές, ναυπηγοεπισκευαστικές μονάδες που εγκαταστάθηκαν και επεκτάθηκαν σταδιακά στις ακτές του, εξαντλημένος παράλληλα από την υπερεντατική αλίευση.

Η βιομηχανική ανάπτυξη, με αφετηρία τις περιοχές του Πειραιά έναν αιώνα πίσω, συνδυάστηκε με την αποβολή κάθε είδους αποβλήτων στη θάλασσα από εργοστάσια όπως αυτά του Μποδοσάκη στη Δραπετσώνα (Λιπάσματα, γυαλάδικο), το τσιμεντάδικο (παλαιότερα ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ, σήμερα LAFARGE) και τις μονάδες κατεργασίας δέρματος (τα βρωμερά ταμπάκικα). Αντίστοιχη υπήρξε η επιμόλυνση από τα εργοστάσια στον βιομηχανικό άξονα Σκαραμαγκά-Ασπρόπυργου-Ελευσίνας, με ναυπηγεία, χαλυβουργίες, τσιμεντάδικα, βιομηχανίες πετρελαίου, διυλιστήρια.

Εξίσου μεγάλη επιβάρυνση έχει αθροίσει η διαρκής μεγέθυνση του λιμανιού του Πειραιά, με αύξηση των θαλάσσιων μετακινήσεων τουριστών προς τα νησιά, με τον ελλιμενισμό κρουαζιερόπλοιων, με κατακόρυφη αύξηση των φορτηγών πλοίων μετά τη μετατροπή του σε διαμετακομιστικό κέντρο (κύρια ευρωπαϊκή πύλη εμπορευματοκιβωτίων) και την αντίστοιχη αύξηση των δεξαμενών και δεξαμενόπλοιων ανεφοδιασμού με καύσιμα των εμπορικών και φορτηγών πλοίων.

Παράλληλα, το κράτος και οι αρμόδιες υπηρεσίες του αποφάσισαν για χρόνια τα απόβλητα της διογκούμενης μεγαλούπολης να χύνονται ανεξέλεγκτα και πάλι στο Σαρωνικό. Ενώ ακόμα και μετά τα μέσα της δεκαετία του ΄90, που φτιάχτηκε η μονάδα επεξεργασίας λυμάτων στην Ψυττάλεια, μεγάλος όγκος λυματολάσπης αποβαλλόταν στη θάλασσα λόγω διαρκών υπερχειλίσεων. Σήμερα όλο και περισσότερες περιοχές της συνεχώς διευρυνόμενης Αττικής συνδέονται με το δίκτυο της εδώ και καιρό υπερκορεσμένης μονάδας στην Ψυττάλεια.

Πλάι σε όλα αυτά, την τελευταία διετία ξεκίνησε η λειτουργία της μονάδας επεξεργασίας πετρελαϊκών κατάλοιπων πλοίων OIL ONE του Μελισσανίδη στη Δραπετσώνα, που θέλει να επεκταθεί και στην αποθήκευση και εμπορία καυσίμων (ανεφοδιασμός πλοίων από δεξαμενές).

Η βύθιση, λοιπόν, του δεξαμενόπλοιου ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ ΙΙ -της εταιρείας FOS Petroleum,του Θ. Κουντούρη, με έδρα το Πέραμα- και η πετρελαιοκηλίδα που απλώθηκε από τη Σαλαμίνα μέχρι το Σούνιο και ολόκληρο τον Σαρωνικό, με ανυπολόγιστες ακόμα συνέπειες σε βάθος τουλάχιστον μίας δεκαετίας, δεν ήταν «ατύχημα». Είναι η κορυφή του παγόβουνου αντίστοιχων «ατυχημάτων» μικρότερης κλί-

μακας, προδιαγεγραμμένο συμβάν και εικόνα από το ζοφερό μέλλον που μας επιφυλάσσουν τα οικονομικά και πολιτικά αφεντικά, η περιβόητη «ανάπτυξη» και οι «επενδύσεις» με τα οποία μας πιπιλίζουν τα αυτιά: επιθετικότερη λεηλασία και καταστροφή της φύσης, εντατικότερη εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Κατεύθυνση που αποτυπώνεται με τον πλέον ανάγλυφο τρόπο στην Ειδική Οικονομική Ζώνη (ΕΟΖ) που έχουν επιβάλει το εφοπλιστικό, πετρελαϊκό, εμπορικό και τουριστικό κεφάλαιο, από το λιμάνι του Πειραιά, τη Δραπετσώνα, το Κερατσίνι και το Πέραμα μέχρι τον Ασπρόπυργο, την Ελευσίνα και το Θριάσιο: θαλάσσιες μεταφορές εμπορευμάτων και τουριστών, προβλήτες-σταθμοί εμπορευματοκιβωτίων (COSCO) και αυτοκινήτων, εφοδιαστικές αλυσίδες (logistics), ναυπηγοεπισκευή, πετρελαιοβιομηχανία (όπως τα ΕΛ.ΠΕ. συνιδιοκτησίας Λάτση και ελληνικού κράτους), δεξαμενές και δεξαμενόπλοια καυσίμων (όπως το σαπιοκάραβο Αγία Ζώνη ΙΙ), επεξεργασία πετρελαϊκών κατάλοιπων πλοίων (μονάδα SLOPS Μελισσανίδη), επεξεργασία των λυμάτων όλου του λεκανοπεδίου Αττικής (μονάδα Ψυττάλειας).

Το εγχώριο εφοπλιστικό κεφάλαιο από καταβολής του σύγχρονου ελληνικού κράτους αποτελεί έναν από τους κύριους τομείς καπιταλιστικής ανάπτυξης και κερδοφορίας. Κατέχει την πρώτη θέση παγκοσμίως σε στόλο και χωρητικότητα. Παρά τα δυσθεώρητα κέρδη του -τα οποία κατά την περίοδο της «κρίσης» αυξήθηκαν κατακόρυφα- δεν πληρώνει ούτε ένα ευρώ φορολογία. Έχει επιβάλει εργασιακές συνθήκες γαλέρας, εντατικών ρυθμών χαμηλά αμειβόμενης εργασίας. Πραγματοποιεί εκτεταμένο λαθρεμπόριο καυσίμων που εντελώς «τυχαία» διαφεύγει των κρατικών ελεγκτικών μηχανισμών. Συνεχίζει να αξιοποιεί σαπιοκάραβα όπως αυτό που βυθίστηκε, τα οποία επίσης «τυχαία» παίρνουν πιστοποιήσεις αξιοπλοΐας από την αρμόδια διεύθυνση επιθεώρησης πλοίων του υπουργείου ναυτιλίας. Διευρύνει το πεδίο θεσμικής και κοινωνικής επιρροής του, με την απόκτηση δήμων (όπως στην περίπτωση του Πειραιά με τη δημοτική αρχή Μώραλη που είναι υπάλληλος του Μαρινάκη), Ποδοσφαιρικών Α.Ε. και τη δημιουργία ιδιωτικών στρατών οπαδών-μπράβων. Και βέβαια, όλες οι κυβερνήσεις (είτε η σημερινή αριστερή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με το ακροδεξιό δεκανίκι των ΑΝΕΛ είτε οι προηγούμενες του κεντρώου ΠΑΣΟΚ και της δεξιάς ΝΔ), προσφέρουν σε όλα τα επίπεδα γη και ύδωρ στους εφοπλιστές. Με τη σταθερή υποστήριξη -μαφιόζικη, κοινοβουλευτική και συνδικαλιστική όπως το λακέδικο σωματείο τους, Άγιος Νικόλαος, στο Πέραμα- των νεοναζί της χ.α. Οι κρατικοί διαχειριστές, άλλοι με κύρια μέθοδο την καταστολή κι άλλοι με τη συναίνεση, όλοι τους όμως με εργαλείο την εξαπάτηση και πάντα στο όνομα της «εθνικής σωτηρίας και ευημερίας»,εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό: τη διαιώνιση και μεγέθυνση των προνομίων της οικονομικής και πολιτικής ελίτ, πάντα σε βάρος των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων και φυσικά της φύσης.

Αντίστοιχα δεδομένα ισχύουν και για την πετρελαιοβιομηχανία. Τα ΕΛ.ΠΕ., με κύριους μετόχους τον όμιλο Λάτση (45,5%) και το ελληνικό κράτος (35,5%), αποτελούν κύριο τροφοδότη των δεξαμενόπλοιων όπως το ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ ΙΙ και σημείωσαν αύξηση των καθαρών κερδών τους κατά 107,4% στο πρώτο εξάμηνο του 2017. Ενώ αποτελούν τη βιομηχανία με τα περισσότερα θανατηφόρα εργατικά «ατυχήματα» (από εκρήξεις στις δεξαμενές τους), τα οποία με τη συνδρομή των εκάστοτε υπουργών και των media φροντίζουν

πάντα να εξαφανίζονται στη σιωπή και τη λήθη. Αν συνυπολογίσουμε την οριοθέτηση θαλάσσιων κρατικών οικοπέδων τα τελευταία χρόνια (Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες - ΑΟΖ) και τη δραστηριοποίηση πολυεθνικών πετρελαϊκών κολοσσών σε γεωτρήσεις για πετρέλαιο και φυσικό αέριο στο Αιγαίο και το Ιόνιο, γίνεται αντιληπτό ότι η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των «θαλάσσιων πόρων» κάνει πιο πιθανό το ενδεχόμενο μιας πολύ μεγαλύτερης κλίμακας θαλάσσια ρύπανση.

Δεν αρκεί συνεπώς να αναρωτιόμαστε, έτσι όπως θέτουν αποπροσανατολιστικά τις ερωτήσεις τα ΜΜΕ: Πώς είχε πάρει πιστοποιητικό αξιοπλοΐας το σαπιοκάραβο Αγία Ζώνη ΙΙ; Πώς είχε μόνο 2 αντί για 12 άτομα προσωπικό και τον καπετάνιο να λείπει; Πώς και πόσο έγκαιρα αντέδρασε η πλοιοκτήτρια εταιρεία και οι κρατικές υπηρεσίες (υπουργείο ναυτιλίας, λιμενικό κλπ);

Το κράτος έχει όντως συνέχεια, όπως με έμφαση έχουν δηλώσει οι σημερινοί κυβερνητικοί εταίροι, όπως δηλώνουν όλοι οι επίδοξοι διαχειριστές του. Γιατί το ίδιο το κράτος, πέρα από τις πολιτειακές παραλλαγές του (αστική δημοκρατία, δικτατορικά καθεστώτα, φασισμός, υπαρκτός σοσιαλισμός) είναι το πραγματικό κόμμα της άρχουσας τάξης. Γι’ αυτό και οι εκάστοτε κυβερνήσεις νομοθετούν σύμφωνα με τις επιταγές του κεφαλαίου -είτε για λογαριασμό συγκεκριμένων επιχειρηματικών μερίδων είτε για την εύρυθμη λειτουργία και συσσώρευση του καπιταλιστικού συστήματος στο σύνολο του- ενώ οι ελεγκτικοί μηχανισμοί είναι φτιαγμένοι και εκπαιδευμένοι να κάνουν τα στραβά μάτιά και να μην παρακωλύουν τις απαραίτητες πιστοποιήσεις, ακόμα και σε σαπιοκάραβα όπως το Αγία Ζώνη ΙΙ, το οποίο ήταν μονοπύθμενο και λόγω παλαιότητας είχε «μπαλωθεί» αρκετές φορές στο παρελθόν.

Αντίστοιχα δεν προκαλεί εντύπωση η απόλυτη σιγή των δημοτικών αρχών των παράκτιων δήμων Κερατσινίου-Δραπετσώνας και Περάματος. Η σιωπή τους είναι αποτέλεσμα της αγαστής συνεργασίας τους με την κεντρική κυβέρνηση και την αντιπεριφέρεια καθώς και των ανταλλαγμάτων σε γη (τμήμα της περιοχής πρώην λιπασμάτων στη Δραπετσώνα και στα καραβάκια στο Πέραμα) που πήραν πέρσι για την ανάλογη σιωπή τους κατά την πώληση του λιμανιού του Πειραιά.

Κανένα «ατύχημα» δεν είναι ατύχημα σε μια καθημερινότητα όπου η συνολική υποβάθμιση της ζωής μπροστά στον εκβιασμό της μισθωτής σκλαβιάς είναι μια κανονικότητα. Κόμματα και ΜΜΕ τρομοκρατούν και χειραγωγούν συστηματικά τους «από κάτω» πώς η μόνη λύση στη διευρυνόμενη ανέχεια είναι η υποταγή στις ορέξεις των κάθε λογής «επενδυτών». Όπως μας προτρέπουν και στην περίπτωση των μεταλλείων χρυσού που θέλει να θέσει σε λειτουργία η ELDORADO GOLD στις Σκουριές Χαλκιδικής, καταστρέφοντας το όρος Κάκαβος και την τοπική κοινωνία. «Δουλίτσα να υπάρχει» ακούγεται συχνά όταν εγείρονται ζητήματα προστασίας των τοπικών κοινοτήτων και της φύσης. Οι κοινωνικές αντιστάσεις παρουσιάζονται σαν μια «επικίνδυνη στάση», η οποία θα «τρομάξει τους επενδυτές», ενώ στην πραγματικότητα αυτοί είναι δυνάστες της ζωής μας. Η αλήθεια είναι, όμως, πως η εξαθλίωση των «από κάτω», η λεηλασία και η καταστροφή της φύσης είναι αποτέλεσμα του κεφαλαιο-κρατικού συστήματος εκμετάλλευσης, ρύπανσης και επιβολής και της «αναπτυξιακής» λογικής του. Να μη ζήσουμε σαν δούλοι. Ζωή, όχι επιβίωση. Αγώνας για τη γη και την ελευθερία.

Ο πολιτισμός της μόλυνσης, της εκμετάλλευσης και της υποταγής δεν διορθώνεται, ανατρέπεται

συνελεύσεις γειτονιάς,
αυτοοργανωμένα στέκια & καταλήψεις,
αναρχικές & αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες από περιοχές του Πειραιά
και της Αθήνας

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΚΗΛΙΔΑ ΣΤΟ ΣΑΡΩΝΙΚΟ

Παρεμβάσεις για το ζήτημα της πετρελαιοκηλίδας, μετά τη βύθιση του δεξαμενόπλοιου Αγιά Ζώνη II της FOS Petroleum ιδιοκτησίας Θ.Κουντούρη που μόλυνε το Σαρωνικό με περισσότερους από 2500 τόνους μαζούτ, πραγματοποιήθηκαν το προηγούμενο χρονικό διάστημα σε πολλές περιοχές του Πειραιά και της Αθήνας, με μοιράσματα χιλιάδων κειμένων, τρικάκια, πανό και αναγραφή συνθημάτων. Ενώ πραγματοποιηθήκαν και 2 διασυλλογικές παρεμβάσεις, η πρώτη στις 26/10 στο κέντρο του Πειραιά με αναγραφή συνθημάτων στο παράρτημα του Υπουργείου Ναυτιλίας (Διεύθυνση Επιθεώρησης Πλοίων) στο Πασαλιμάνι: https://athens.indymedia.org/post/1579246/ και η δεύτερη στις 4/11 στο Πέραμα με αναγραφή συνθημάτων στο κτίριο της FOS PETROLEUM αλλά και στο λακέδικο εργοδοτικό σωματείο της χ.α. «Άγιος Νικόλαος», στα τσιράκια των εφοπλιστών: https://athens.indymedia.org/post/1579617/

συνελεύσεις γειτονιάς, αυτοοργανωμένα στέκια & καταλήψεις,
αναρχικές & αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες
από της περιοχές του Πειραιά και της Αθήνας

το πείρα(γ)μα

τεύχος 24
νοέμβρης
2017

πρωτοβουλία ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης
peiragma@hotmail.com, anarxiko-resalto.blogspot.gr

αφίσα που τυπώθηκε τον Δεκέμβρη του 2008, κατά τη διάρκεια της εξέγερσης

Περιεχόμενα:

Editorial / •Αυτοοργανωμένες συναυλίες / Φυλακές / Απόσπασμα κειμένου από την πρωτοβουλία του ρεσάλτο ενάντια στον σεξισμό, την πατριαρχία, τους έμφυλους διαχωρισμούς και διακρίσεις / Σχόλιο για τον Κώστα Μπ. / Με αφορμή ένα νομοσχέδιο / Σχόλιο για την επιλογή σημαιοφόρων με κλήρωση στα δημοτικά σχολεία / Στα σχολεία διδάσκουν την υποταγή. Πειθαρχία τέλος, ζωή μαγική!

Κυκλοφόρησε το 24ο τεύχος του Πειρά(γ)ματος και μοιράστηκε στους δρόμους και στα σχολεία των περιοχών μας καθώς και στο 2ήμερο εκδηλώσεων του Πειρά(γ)ματος, στις 11 και 12 Νοέμβρη, στο πρώην εργοστάσιο Καχραμάνογλου στο Κερατσίνι.

Το τεύχος μπορείτε να το βρείτε σε μορφή pdf κατεβάζοντάς το από το anarxiko-resalto.blogspot.com ή σε μορφή εντύπου στον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης και ρήξης, ΡΕΣΑΛΤΟ.

στα σχολεία της ύπνωσης
τα όνειρά μας
μας κρατάνε ξύπνιους
το Πειρα(γ)μα

2ΗΜΕΡΟ ΠΕΙΡΑ(Γ)ΜΑΤΟΣ

ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ
ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΤΕΛΟΣ
Η ΖΩΗ ΜΑΓΙΚΗ!

Για το 2ήμερο εκδηλώσεων ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης από το Πείρα(γ)μα, στις 11 & 12 Νοέμβρη

Το Σαββατοκύριακο 11 και 12 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε το διήμερο εκδηλώσεων του Πειρά(γ)ματος, μιας πρωτοβουλίας από το Ρεσάλτο ενάντια στις σχολικές προστακτικές, στο πρώην εργοστάσιο Καχραμάνογλου. Δύο μέρες ενάντια στον θεσμό της εκπαίδευσης, ενάντια στους αποκλεισμούς, ενάντια στον εμπορευματικό τρόπο μοιράσματος και επικοινωνίας. Δυο μέρες συντροφικότητας, χαράς και δημιουργικότητας. Στον χώρο των εκδηλώσεων υπήρχαν ταμπλό και προβολή βίντεο έντυπα υλικά και αφίσες.

Το Σάββατο 11/11 πραγματοποιήθηκε συναυλία στον χώρο του εργοστασίου. Αυτοοργανωμένα, αντιεμπορευματικά μουσικά σχήματα έπαιξαν μουσική μέχρι αργά το βράδυ: No Name Yet (rock/Κερατσίνι), Ξεχασμένη Γενιά (punk/Κερατσίνι), Ραπ Τέχνασμα (hip-hop/Πάτρα), Ανάποδο Χαμόγελο (distortion hip-hop/Αθήνα). Με στίχους και μουσική, ανταγωνιστικά στο θέαμα, το εμπόρευμα και κάθε εξουσία.

Την Κυριακή 12/11 πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση-συζήτηση για το σχολείο-φυλακή, με αφορμή την επανέκδοση της μπροσούρας «ενάντια στον εκπαιδευτικό ζουρλομανδύα» και ακολούθησε μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση πάνω σε ζητήματα που άπτονται του θέματος, από κόσμο που βρίσκεται και εντός και εκτός της σχολικής μηχανής. Τον «εκπαιδευτικό ζουρλομανδύα» καθώς και κάθε έντυπό μας μπορείτε να το βρείτε σε ηλεκτρονική μορφή (pdf) στην ηλεκτρονική διεύθυνση: **anarxiko-resalto.blogspot.com**, αλλά και στο Ρεσάλτο (Έβρου 23, Ταμπούρια) προτιμώντας πάντα την άμεση γνωριμία και επικοινωνία.

Ενάντια στους ορατούς και αόρατους ζουρλομανδύες

Τα όνειρα μας να γίνουν οι εφιάλτες τους

το παρακάτω κείμενο γράφτηκε
για το Πείρα(γ)μα τεύχος 24

Με αφορμή ένα νομο-σχέδιο...

Η ψήφιση του νομοσχέδιου για νομική δυνατότητα δήλωσης ταυτότητας και μετάβασης φύλου έχει προκαλέσει πολυπληθείς και ποικίλες αντιδράσεις. Ο συντηρητισμός στην ατμόσφαιρα είναι αποπνικτικός και ασφυκτιούμε. Φασίστες, ρατσιστές, δημοσιογράφοι, κόμματα, παπαδαριό, μισογύνηδες, ομοφοβικοί, τρανσοφοβικοί, θρησκόληπτοι, καθωσπρέπει «νοικοκυραίοι», έσπευσαν να χύσουν το σεξιστικό τους δηλητήριο. Μέσα στη ρητορική τους ανέπτυξαν στο σύνολό της την σαθρή επιχειρηματολογία οτι η ετεροκανονικότητα είναι η «φυσική κατάσταση» και οτιδήποτε άλλο κατοχυρώνεται ως «παρά φύσιν».

Δεν μας ενδιαφέρει να υπερασπιστούμε κανένα νομοσχέδιο του κράτους, που είναι βασικός φορέας-μηχανισμός διαμόρφωσης, επικύρωσης και αναπαραγωγής κάθε είδους κοινωνικού διαχωρισμού, διάκρισης και ιεραρχικής ταξινόμησης των ανθρώπων. Εξάλλου, το συγκεκριμένο νομοσχέδιο αφορά αφενός στην προσαρμογή της ελληνικής νομοθεσίας στο ευρωπαϊκό πρότυπο και αφετέρου στη λειψή ικανοποίηση ενός μακροχρόνιου αιτήματος των διεμφυλικών ανθρώπων και όσων στέκονται αλληλέγγυ@ δίπλα τους.

Ως αναρχικές/οι ονειρευόμαστε και αγωνιζόμαστε για έναν άλλον κόσμο, ελευθερίας, μακριά από κάθε είδους διάκριση και διαχωρισμό έθνους, φυλής, θρησκείας, φύλου, σεξουαλικής προτίμησης, αρτιμέλειας. Θεωρούμε ότι ο αυτοπροσδιορισμός του (βιολογικού και κοινωνικού) φύλου ή η άρνηση κάθε φύλου θα έπρεπε να είναι κοινωνικά αυτονόητα και εδραιωμένα στην κοινωνική συνείδηση. Γιατί το ουσιώδες βρίσκεται στις κοινωνικές διεργασίες και σχέσεις. Στην αποδόμηση του επιβεβλημένου και ψευδούς «φυσιολογικού» προτύπου της ετεροκανονικότητας και της ματσίλας. Στην αντίσταση ενάντιά του. Στην αλληλεγγύη μεταξύ των «περίεργων», των «χοντρών», των «άσχημων», των «ξένων», των «περιθωριακών». Και μέχρι να πάψει κάθε διαχωρισμός μεταξύ μας... θα είμαστε η ντροπή της «κοινωνίας σας».

1940... Μύθοι:
επετειακό quiz ενάντια στη λήθη

«Επετειακό» quiz ενάντια στη λήθη και τους εθνικούς μύθους που μοιράστηκε σε έντυπη μορφή, μαζί με το τεύχος 24 του Πειρά(γ)ματος στα σχολεία Κερατσινίου-Δραπετσώνας. Μοιράστηκε επίσης σε μαθήτριες-μαθητές γυμνασίων και λυκείων μετά την ολοκλήρωση της μαθητικής παρέλασης στο Κερατσίνι, το Σάββατο 28/10. (Ακατάλληλο για πατριδόπληκτους και εθνικόφρονες. Σε περίπτωση υπερδοσολογίας ιστορικής αλήθειας προκαλούνται παροδικοί σπασμοί και απώλεια άρθρωσης). Το επετειακό quiz μπορείτε να το βρείτε σε μορφή pdf κατεβάζοντάς το από το anarxiko-resalto.blogspot.com ή σε μορφή εντύπου στον αυτοοργανωμένο χώρο αλληλεγγύης και ρήξης, ΡΕΣΑΛΤΟ.

1940... Μύθοι:
Επετειακό quiz
ενάντια στη λήθη

Ελεύθερες Μετακινήσεις για όλες και όλους

Η εγκατάσταση του συστήματος «ηλεκτρονικού εισιτηρίου» ξεκίνησε στα τέλη του 2016, ακολουθώντας την εγκατάσταση της τηλεματικής στις στάσεις λεωφορείων και τρόλεϊ στα μέσα της ίδιας χρονιάς. Οι σταθμοί ΜΕΤΡΟ και ΗΣΑΠ περιφράχτηκαν με μπάρες ελεγχόμενης εισόδου και εξόδου, περισσότερες κάμερες παρακολούθησης και νέα αυτόματα μηχανήματα έκδοσης και επαναφόρτισης ηλεκτρονικών εισιτηρίων και καρτών. Παράλληλα, στα λεωφορεία, τα τρόλεϊ και το τραμ τοποθετήθηκαν τα νέα τερματικά επικύρωσης των ηλεκτρονικών εισιτηρίων. Η επιβαλλόμενη «αναδιάρθρωση» της καθημερινής μας ζωής, ντυμένη με την απαραίτητη δόση τεχνολογίας και «εκσυγχρονισμού», άρχισε να προδιαγράφει τους επερχόμενους κοινωνικούς/ταξικούς αποκλεισμούς, το ηλεκτρονικό φακέλωμα των μετακινήσεών μας, την επέκταση των απαγορεύσεων και της επιτήρησης.

Οι ενέργειες αυτές του κράτους και των διοικήσεων των οργανισμών αστικών συγκοινωνιών, προκάλεσαν τον τελευταίο χρόνο ένα κύμα συλλογικών αντιστάσεων με πολύμορφες δράσεις, σε συνέχεια προηγούμενων κύκλων αγώνα για τις ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ την τελευταία δεκαετία: μοιράσματα κειμένων σε γειτονιές, λεωφορεία, σταθμούς ΜΕΤΡΟ, ΗΣΑΠ και ΤΡΑΜ, παρεμβάσεις απεύθυνσης στους εργαζομένους στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, κεντρικές πορείες και εκδηλώσεις, σαμποτάρισμα ή αφαίρεση ακυρωτικών μηχανημάτων, καταστροφή μπαρών αποκλεισμού και εκδοτηρίων των νέων ηλεκτρονικών εισιτηρίων. Δράσεις με τις οποίες επιχειρήθηκε να κοινωνικοποιηθεί ένας εναντιωματικός λόγος «από τα κάτω» και να αποδομηθεί η κυρίαρχη προπαγάνδα περί ανάγκης «αναδιάρθρωσης» για την «εξυγίανση» των αστικών συγκοινωνιών μαζί με τη κοινωνική διάχυση πρακτικών ανυπακοής και σαμποτάζ στη βάση της αλληλεγγύης και της συλλογικοποίησης.

Οι παρεμβάσεις αυτές κατέδειξαν ότι τα περιβόητα «ελλείμματα» είναι αποτέλεσμα της σταδιακής απόσυρσης του κράτους από την οικονομική στήριξη των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς τα προηγούμενα χρόνια (παρά τη διαρκώς αυξανόμενη φορολόγηση των «από κάτω»), των οικονομικών «ατασθαλιών» από τις διοικήσεις των οργανισμών με τον τίτλο «κακοδιαχείριση» και των προτεραιοτήτων χρηματοδότησης, όπως τα 125 εκατομμύρια ευρώ που έχουν δοθεί μέχρι στιγμής για το νέο σύστημα ηλεκτρονικών καρτών-εισιτηρίων, καμερών και συρόμενων μπαρών. Οι πρόσφατες, δυστυχώς μεμονωμένες και ως επί το πλείστον αποσπασματικές, κινητοποιήσεις των εργαζομένων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς έχουν συνηγορήσει στο προφανές: η ένταξη της ΣΤΑΣΥ στο ταμείο αποκρατικοποιήσεων αποδεικνύει ότι η ιδιωτικοποίηση των «αστικών συγκοινωνιών» ήταν εξαρχής ο απώτερος στόχος και το ηλεκτρονικό εισιτήριο το τελευταίο αναγκαίο στάδιο «εκσυγχρονισμού» (μετά την τηλεματική, τις περικοπές στους μισθούς των εργαζομένων και την εντατικοποίηση της εργασίας τους) για να προσελκυσθεί το ενδιαφέρον του ιδιωτικού κεφαλαίου, με μεγιστοποίηση του περιθωρίου κέρδους, χωρίς ταυτόχρονα να επιβαρυνθεί το ίδιο το κόστος της «αναδιάρθρωσης».

Η πραγματικότητα στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς αλλάζει συνολικά και δεν μπορεί να εξαντλείται στον εκνευρισμό στις ουρές στα σημεία έκδοσης προσωποποιημένων ηλεκτρονικών καρτών και τις μπάρες εισόδου – εξόδου. Η υπαρκτή και αναπόφευκτη ανάγκη μετακίνησής μας μέσα στην πόλη μετατρέπεται πλέον σε πεδίο κυριαρχικού ελέγχου και πλήρους εκπειθάρχησης στους σταθμούς ΜΕΤΡΟ-ΗΣΑΠ, οι οποίοι είναι ξεκάθαρα διαμορφωμένοι ως επιτηρούμενες ζώνες απαγόρευσης. Ταυτόχρονα, εγκαθιδρύεται ο καθολικός αποκλεισμός αυτών που δεν έχουν να πληρώσουν εισιτήριο, των «απόκληρων», των «μιαρών», των «παραβατικών», των «μη κανονικών». Επιπλέον, δεδομένη πρέπει να θεωρείται και η γενικότερη αύξηση του κομίστρου μετά τα «τυράκια» των εκπτώσεων το πρώτο χρονικό διάστημα εφαρμογής του ηλεκτρονικού εισιτηρίου. Ενώ είναι βέβαιο ότι η αναλογική χρέωση με βάση την απόσταση θα οδηγήσει τους επιβάτες που αναγκάζονται να καλύπτουν μεγάλες αποστάσεις για να βρεθούν στη δουλειά τους, στη σχολή τους, στις διάφορες κρατικές υπηρεσίες, στα γκέτο της διασκέδασης, να πληρώνουν πολύ περισσότερα απ' ότι πριν. Είναι ξεκάθαρο πια ότι οι σταθμοί και τα ίδια τα μέσα μαζικής μεταφοράς γίνονται χώροι-υποδείγματα της ζοφερής πραγματικότητας που μας επιβάλλουν κράτος και αφεντικά. Απολύτως περιφραγμένοι και πλήρως εμπορευματοποιημένοι, οι χώροι αυτοί αποκτούν μία εικόνα επίπλαστης καθαρότητας και στοχεύουν στην ενεργοποίηση του κοινωνικού αυτοματισμού, με στόχο οι επιβάτες να γίνουν ελεγκτές στη θέση των ελεγκτών και με «συμμάχους» τα νέα μηχανήματα, κατασκευασμένα σαφώς για να «ρουφιανεύουν» (με τον εκκωφαντικό ήχο που βγάζουν σε περίπτωση αποτυχημένης ακύρωσης) αυτούς/ές που η κάρτα τους δεν έχει άλλο υπόλοιπο ή το εισιτήριό τους έχει λήξει.

Δεν διαπραγματευόμαστε την ανάγκη μας να μετακινούμαστε μέσα στην πόλη, όπως και τις υπόλοιπες κοινωνικές ανάγκες για ρεύμα, ύδρευση, στέγαση.

Δεν αποδεχόμαστε τον οικονομικό εκβιασμό και την καταστολή που επεκτείνεται μέρα με τη μέρα σε κάθε πτυχή της καθημερινής μας ζωής.

Δεν υποτασσόμαστε στη νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα των ατομικών «επιλογών» και «λύσεων», των κατακερματισμένων και εξατομικευμένων ζωών, της κανονικοποίησης στα καπιταλιστικά πρότυπα, των αποκλεισμών και της εκπειθάρχησής μας.

Δεν θα ενσωματωθούμε στο παιχνίδι του παραλόγου που παίζουν στις πλάτες μας κράτος και αφεντικά.

Επιλέγουμε την κοινωνική ανυπακοή απέναντι στις μπάρες εισόδου-εξόδου, στο ηλεκτρονικό εισιτήριο και σε κάθε σύστημα ελέγχου και αποκλεισμών.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες και υπερασπιζόμαστε όσους-ες δεν μπορούν, δεν θέλουν ή συνειδητά αρνούνται να πληρώσουν το όποιο κόμιστρο, κρατώντας ανοιχτές τις μπάρες, αντιδρώντας σε οποιαδήποτε απόπειρα κρατικής καταστολής ή κοινωνικού κανιβαλισμού μεταξύ των «από κάτω».

Απομονώνουμε τους ελεγκτές, τους σεκιουριτάδες και στεκόμαστε από κοινού απέναντι τους.

Σαμποτάρουμε τα μηχανήματα ελέγχου, καταγραφής και αποκλεισμών των μετακινήσεών μας μέσα στην πόλη ανοίγοντας περάσματα για μια ζωή χωρίς μπάρες, φράχτες και πλαστούς διαχωρισμούς ανάμεσα μας.

Σαμποτάζ στα συστήματα κοινωνικού ελέγχου και αποκλεισμών

Συνέλευση της πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας

Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΜΟΝΤΕΛΟ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΠΕΜΠΤΗ 23.11 12:00

Διοικητικά πρόστιμα για την ανυποταξία: ένα ακόμα μοντέλο καταστολής

Από το 2011, ο ελληνικός στρατός εκδικείται και καταστέλλει δεκάδες χιλιάδες ανυπότακτους με ένα επιπλέον μέτρο σε σχέση με το παρελθόν (εμπνεύσεως του τότε υπουργού Εθνική Άμυνας Βενιζέλου): ένα πρόστιμο 6.000 ευρώ. Το πρόστιμο επιβάλλεται από τη στρατολογία κάθε ανυπότακτου, βεβαιώνεται από τη Δ.Ο.Υ. στην οποία αυτός ανήκει και βαραίνει τον Α.Φ.Μ. του ανυπότακτου δυσχεραίνοντας την καθημερινότητά του και κυρίως την εργασιακή του κατάσταση. Οι Δ.Ο.Υ. υπαγόμενες πλέον στην Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων (μια κρατική αρχή με εξουσίες εφάμιλλες της Βουλής) διεξάγουν ένα ποινικό-οικονομικό κυνήγι με την “ευγενή” συνεργασία της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων, επιχειρώντας να λεηλατήσουν οτιδήποτε βρεθεί στα στοιχεία του ανυπότακτου. Τα Δικαστικά Τμήματα των Δ.Ο.Υ. δίνουν εντολές κατάσχεσης ή δέσμευσης λογαριασμών και οι τράπεζες αναλαμβάνουν να εκτελέσουν τις κρατικές εντολές. Αυτό άλλωστε είναι το θεσμικό πλέγμα της οικονομικής καταστολής, το οποίο μέσες-άκρες είναι αρκετά γνωστό σε εκατοντάδες χιλιάδες «υπόχρεους» του ελληνικού δημοσίου.

Μπορεί το πρόστιμο των 6.000 ευρώ να θεωρείται τυπικά «διοικητικό», ωστόσο λειτουργεί ξεκάθαρα με ποινικούς όρους και με έναν σαφέστατο πολιτικό και τιμωρητικό χαρακτήρα, πλάι στις υπόλοιπες ποινές που επιβάλλονται στους ανυπότακτους. Κι αυτό διότι η οικονομική καταστολή αποτελεί ένα προνομιακό πεδίο της κυριαρχίας, ιδίως σε καιρούς κρίσης, για μία σειρά λόγων: διεξάγεται «ήσυχα» στην κοινωνική ζωή, με μαζικό τρόπο σε χιλιάδες ανθρώπους αλλά παράλληλα πλήρως εξατομικευμένα και αόρατα δυσκολεύοντας τις συλλογικές αντιστάσεις, προωθεί τον φόβο, τη ματαιότητα και την παραίτηση. Μία κρατική στρατηγική πλήρως εναρμονισμένη με τα δημοκρατικά προσχήματα και τα ήθη της αριστερής διακυβέρνησης, που επιβάλλει τον μιλιταρισμό εμμέσως και χωρίς «τυμπανοκρουσίες».

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, φυσικά, ότι οι ολικοί αρνητές στράτευσης, όσοι δηλαδή αρνήθηκαν δημόσια και αντιθεσμικά να υπηρετήσουν στον ελληνικό στρατό, δέχονται πολλαπλά πρόστιμα από τον στρατό σε μικρό χρονικό διάστημα, ενώ όλο το άνωθεν θεσμικό πλέγμα της οικονομικής καταστολής (μαζί με τα στρατοδικεία, τους στρατιωτικούς εισαγγελείς και την αστυνομία) επιδεικνύουν μία «ειδική» μεταχείριση απέναντί τους, με υπερβάλλοντα «διοικητικό» ζήλο. Ενώ, η κατακλείδα αυτής της καταστολής έρχεται με τα Διοικητικά Δι-

καστήρια στα οποία έχουν ξεκινήσει να εκδικάζονται οι προσφυγές ενάντια στο πρόστιμο των 6.000 σε ανυπότακτους και ολικούς αρνητές στράτευσης.

Η οικονομική καταστολή ανυπότακτων και ολικών αρνητών στράτευσης είναι η εκδικητικότητα μιας ολοένα και μεγαλύτερης στρατιωτικοποίησης της καθημερινότητάς μας, στην οποία ο ελληνικός στρατός πρωτοστατεί. Μίας αποπνικτικής επιστροφής της αρβύλας, της σημαίας, των εθνικισμών και των φυλετισμών, του πολέμου και των πυρηνικών απειλών, των φρακτών και των κλειστών συνόρων, των στρατοπέδων συγκέντρωσης και της κοινωνικής εκπειθάρχισης στις εξουσιαστικές προσταγές.

Τους τελευταίους μήνες πραγματοποιούνται σε διάφορες πόλεις και γειτονιές παρεμβάσεις και συγκεντρώσεις αλληλεγγύης σε Δ.Ο.Υ. (Αγίων Αναργύρων, Αιγάλεω, Καλλιθέας, Θεσσαλονίκης, Χανίων) και σε Διοικητικά Δικαστήρια (Κοζάνης, Αθήνας), απέναντι στην οικονομική καταστολή ανυπότακτων και ολικών αρνητών στράτευσης. Απέναντι στην οικονομική καταστολή και τρομοκρατία, στα πρόστιμα των 6000 ευρώ και τις συνέπειές τους, απέναντι στις επαναλαμβανόμενες διώξεις και τα αυτόφωρα, απέναντι στην προετοιμασία της πολεμικής μηχανής σε όλο τον κόσμο, αντιτάσσουμε έναν κόσμο ανεξούσιο, ελεύθερο και αυτοοργανωμένο, χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς, χωρίς κράτη, έθνη και πατρίδες. Απέναντι στις παλιές και νέες μεθοδεύσεις της καταστολής, στεκόμαστε δίπλα σε όσους/ες αγωνίζονται, στεκόμαστε δίπλα ο ένας στην άλλη.

Οι ζωές μας δεν κοστολογούνται με πρόστιμα και προσαυξήσεις

Ολική άρνηση στράτευσης στην κρατική/καπιταλιστική βαρβαρότητα

(Περισσότερη αντιπληροφόρηση στο blog της Πρωτοβουλίας για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα): ***olikiarnisi.espivblogs.net)***

Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. και σε δρόμους των Αγίων Αναργύρων (10/7)

Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. και σε δρόμους του Αιγάλεω (9/10)

Παρέμβαση στα Διοικητικά Δικαστήρια και στο κέντρο της Κοζάνης (13 & 14/11)

Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. Καλλιθέας (20/11)

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στα Διοικητικά Δικαστήρια Αθήνας (23/11)

Στο κοινωνικό ζήτημα δεν αντιστοιχούν εθνικές ανεξαρτησίες

Το χρονικό διάστημα από τη διενέργεια του λεγόμενου «καταλανικού δημοψηφίσματος» μπορεί να μην είναι μεγάλο, παρόλα αυτά η μνήμη του μπορεί να έχει ήδη διαγραφεί από μυαλά εθισμένα μόνο σε θεαματικές εικόνες. Μια μνήμη που, οπωσδήποτε, θα πρέπει να συμπεριλάβει ότι το λεγόμενο «καταλανικό ζήτημα», ερμηνεύεται κοινωνικά και δεν χωράει σε μηντιακές αφηγήσεις. Γενικότερα μιλώντας, οι κοινωνικές διεργασίες δεν δημιουργούνται μέσα σε μια μέρα, ούτε συμπυκνώνονται σε μεμονωμένα γεγονότα, όπως π.χ. μια μαζική διαδήλωση, όσο θεαματική κι αν αυτή είναι. Οι κοινωνικές διεργασίες έχουν ιστορικό βάθος και συλλογικά υποκείμενα που τις πραγματώνουν, ενώ το διακύβευμα τους, μιλώντας πάντοτε από τη σκοπιά του κοινωνικού ανταγωνισμού, δεν μπορεί π.χ. να αφορά το δίλημμα υπέρ ή κατά της ανεξαρτησίας μιας ισπανικής επαρχίας, μολονότι η εικόνα χιλιάδων σημαιών να κυματίζουν εν μέσω μαζικών διαδηλώσεων μπορεί να επιβάλλεται συναισθηματικά. Γιατί αυτό που έχει νόημα κάθε φορά είναι να αναδεικνύεται ο εξουσιαστικός χαρακτήρας των καπιταλιστικών κοινωνιών μέσα στις οποίες ζούμε και να μην κρύβεται η αδικία και η καταπίεση κάτω από τον όποιο εθνικό μανδύα ή την όποια εθνική προτεραιότητα. Ειδικά αν αυτό που διακυβεύεται είναι οι ίδιες οι συνθήκες ζωής σου.

*

«Πολλοί νεολαίοι είναι ευκολόπιστοι· νομίζουν πως αν η Καταλονία ανεξαρτητοποιηθεί, θα γίνει η γη της Επαγγελίας». Με αυτά τα λόγια, η Laura Jiménez ανοίγει τη συνέντευξή της στη βρετανική εφημερίδα The Guardian στα τέλη του περασμένου Σεπτέμβρη. Βρισκόμαστε λίγο πριν το δημοψήφισμα, η κοινωνική ένταση αυξάνεται και πληθαίνουν οι εθνικιστικές αναφορές σε «δικτατορία» και «δυνάμεις κατοχής» εκ μέρους της κεντρικής ισπανικής κυβέρνησης και σε βάρος της Καταλονίας. Μόλις πάνω από εξήντα χρονών η ίδια, παραμένει κάτοικος της Cornellà, μιας μικρής πόλης λίγο έξω από τη Βαρκελώνη, η οποία μαζί με πολλές άλλες χτίστηκε για να μπορέσει να υποδεχτεί τη μαζική μετανάστευση από τις νότιες και δυτικές επαρχίες της χώρας στις δεκαετίες του ’60 και του ’70. Όλες μαζί αυτές οι πόλεις είναι γνωστές ως cinturòn rojo, ή αλλιώς κόκκινη ζώνη, όνομα συμβολικό που θέλει να υποδηλώσει τη στενή σύνδεσή τους με τη ριζοσπαστική ιστορία της ευρύτερης περιοχής. Χιλιάδες ισπανοί συνέδεσαν τις προσδοκίες τους για μια καλύτερη ζωή με τους αγώνες στα εργοστάσια και τις συνοικίες εκεί. Αυτό που έχει σημασία εδώ είναι ότι από το 1974, όπου έλαβε χώρα η πρώτη γενική απεργία, μέχρι σήμερα, το κίνημα υπέρ της ανεξαρτησίας της Καταλονίας δεν μπόρεσε να αποκτήσει ερείσματα στην περιοχή. Σε αυτό συγκλίνουν οι μαρτυρίες και από άλλους επιζήσαντες αγωνιστές της εποχής, κάτι που ενδεχομένως τους καθιστά προνομιακούς «συνομιλητές» μας σήμερα, μιας και είναι σε θέση να διαγνώσουν την άνοδο του καταλανικού εθνικισμού ως κάτι εξωτερικό προς το δικό τους διεκδικητικό κίνημα. *«Αυτό που συμβαίνει τώρα είναι ότι σε όλους λένε ότι η Ισπανία είναι η πηγή των προβλημάτων μας. Τους ταΐζουν μια εκδοχή της καταλανικής ιστορίας που δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα και αυτό έχει ριζοσπαστικοποιήσει νέους ανθρώπους υπέρ*

της ανεξαρτησίας». Στους ίδιους, μετανάστες εργάτες, είναι σαφές ότι ο εθνικιστικός λόγος περί «καταλανικού λαού» δεν τους συμπεριλαμβάνει. *«Το ζήτημα είναι ταξικό. Δεν έχω πρόβλημα με το πρόσωπο που είναι δίπλα μου, αυτό που είναι από πάνω μου είναι το πρόβλημα»*.

*

Μακριά από το να αποτελεί «έκφραση της λαϊκής βούλησης», η διεξαγωγή δημοψηφισμάτων εντάσσεται στο οπλοστάσιο της άσκησης εξουσίας αποτελώντας ένα από τα πιο εκλεπτυσμένα εργαλεία της· συγκεκριμένα όταν χρειάζεται να εμφανιστεί ως «πραγματική δημοκρατία» για να νομιμοποιηθεί περαιτέρω στα μάτια του πληθυσμού-των-ψηφοφόρων. Στην περίπτωση της Καταλονίας, η χρήση του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος της 1ης Οκτωβρίου αποτελεί ασφαλή δείκτη του πώς είναι δυνατόν ο εθνικισμός, που έχει ήδη καλλιεργηθεί προσεκτικά τα προηγούμενα χρόνια εν μέσω κρίσης, να χρησιμοποιηθεί ως «πίεση» για την έναρξη διαπραγματεύσεων μεταξύ αστικών τάξεων (μερίδων της καταλανικής με μερίδες της ισπανικής, στην περίπτωση που συζητάμε) για το ποιά θα υποστεί τις περισσότερες ζημιές λόγω της κρίσης. Οι αναλογίες με την ελληνική περίπτωση του δημοψηφίσματος του καλοκαιριού 2015 στο όνομα της καλύτερης διαπραγμάτευσης της ελληνικής κυβέρνησης με τους «θεσμούς» είναι προφανείς, όμως, δεν σταματούν εδώ: και στις δυο επικράτειες υπήρξε ένα ισχυρό κίνημα πλατειών, με τους «αγανακτισμένους» στην πρώτη γραμμή, του οποίου τα κοινωνικά όρια μπόρεσαν να δώσουν τροφή σε πατριωτικές αφηγήσεις και σε αισθήματα εθνικής διεκδίκησης. Υπάρχουν όμως και διαφορές. Σύντροφοι που μένουν στη Βαρκελώνη υποστηρίζουν ότι *«Το καταλανικό κίνημα λοιπόν είναι, χοντρικά μιλώντας, κίνημα των μεσαίων στρωμάτων της καταλανικής κοινωνίας, που νιώθουν συμπιεσμένα από την κρίση, και πιστεύουν ότι σε ένα δικό τους κράτος θα εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μερίδιο στον διεθνή καταμερισμό πλούτου, χωρίς τα «βαρίδια» των άλλων φτωχότερων περιοχών της Ισπανίας, και χάρη σε έναν πιο αποτελεσματικό έλεγχο του πολυεθνικού προλεταριάτου που ήρθε στην χώρα «τους» για μια καλύτερη τύχη»*. Ακόμα στην Ελλάδα δεν έχει εκφραστεί με εθνικούς-αποσχιστικούς όρους η ανεξαρτησία μιας γεωγραφικής περιοχής του ελληνικού κράτους, όπου συσσωρεύεται και αξιοποιείται μεγάλη ποσότητα καπιταλιστικού πλούτο έναντι άλλων που συσσωρεύεται λιγότερος ή καθόλου. Ως πότε όμως; Είναι ίδιον της τρέχουσας κρίσης να παίρνει νέες, εξίσου επιθετικές μορφές ο «πόλεμος εναντίον των φτωχών».

Το βιβλίο ***"Μεταφράσεις του κράτους σε συριακό έδαφος: Συλλογή κειμένων για τη Rojava και το Ισλαμικό Κράτος"***, εκδόθηκε σε 500 αντίτυπα στην Αθήνα τον Απρίλιο του 2017 και διανέμεται χωρίς αντίτιμο. Δεν αναγνωρίζουμε κανενός είδους πνευματικά δικαιώματα. Η έκδοση μπορεί να χρησιμοποιηθεί ελεύθερα για κινηματική χρήση.

Μετά από πολύμηνη διαδικασία συζητήσεων, προχωρήσαμε στην έκδοση της παρούσας συλλογής κειμένων για τη Rojava και το Ισλαμικό Κράτος σε μια συγκυρία που ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία, αλλά και πιο πέρα ακόμα, στα εδάφη του Ιράκ, απέχει πολύ από την ολοκλήρωσή του, ενώ το καθεστώς της επόμενης μέρας δεν έχει προς το παρόν ξεκαθαριστεί πλήρως. Μολονότι, οπωσδήποτε, αν υπάρχει κάτι εγγυημένο εδώ και καιρό, είναι η παραμονή του Άσαντ στην εξουσία και η σταδιακή αποκατάσταση της καπιταλιστικής ομαλότητας.

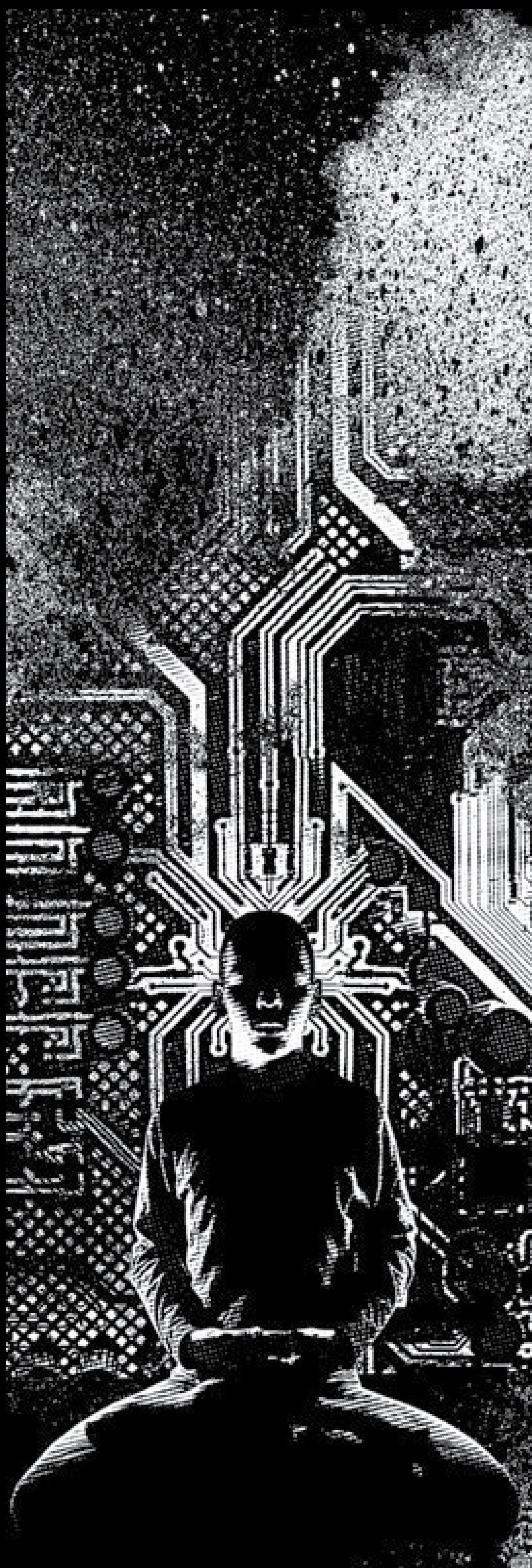
Δεν είναι, όμως, μόνο αυτός ο λόγος, δηλαδή η χρονική συνέχιση του πολέμου, που ενδεχομένως καθιστά επίκαιρη αυτή την έκδοση. Η κατάσταση στα τρία καντόνια της βόρειας Συρίας, πιο γνωστά με το όνομα Rojava, και οι κοινωνικές σχέσεις που αναπτύσσονται εκεί βρίσκουν ακόμα θέση στη λεγόμενη πολιτική ατζέντα των ημερών μας, ενώ, στο εξωτερικό, μέσα στο 2016, εκδόθηκαν και αρκετά βιβλία πάνω στον πόλεμο της Συρίας και τη λεγόμενη «επανάσταση» των Κούρδων στην περιοχή που ελέγχουν. Με τον τρόπο μας, επιδιώκουμε να συμβάλλουμε κι εμείς στην ευρύτερη συζήτηση που έχει συστηματοποιηθεί τουλάχιστον από το 2014 και μετά, αν και όχι με τη συνήθη διθυραμβική αντιμετώπιση…

…Στην εποχή μας, που ελάχιστα προσφέρεται για επαναστατική εσχατολογία, πέρα από οποιαδήποτε ανάλυση των όποιων επαναστατικών σκιρτημάτων στους αγώνες, πέρα από οποιαδήποτε κατονομασία της αντεπανάστασης που τους αντιπαρατίθεται, χρειάζεται να ενδιαφερθούμε για τη συγκρουσιακή πορεία του καπιταλισμού, τις κρίσεις που φέρει η αναπαραγωγή του, καθώς και για τις εξεγέρσεις που προκαλεί και θα εξακολουθήσει να προκαλεί. Γιατί, ναι μεν οι σημερινές εξεγέρσεις και οι σημερινοί αγώνες δεν θα παραγάγουν κατά μηχανικό τρόπο επαναστατικές προοπτικές, αλλά μόνο μέσα σε αυτές τις στιγμές και στη βάση των πρακτικών που αναπτύσσονται εκεί θα μπορέσει ίσως να αναδυθεί ξανά η επαναστατική προοπτική.

Παράλληλα, εκδόθηκε, η μπροσούρα **«Ο πόλεμος και το πολιτικό: μεταφράσεις σε συριακό έδαφος»**, επίσης σε 500 αντίτυπα, χωρίς αντίτιμο, για κινηματική χρήση. Η έκδοση αυτή προέκυψε πρωτοβουλιακά μέσα από το the ajanib project και με έναν τρόπο "συνοδεύει" το βιβλίο Μεταφράσεις του κράτους σε συριακό έδαφος: συλλογή κειμένων για τη Rojava και το Ισλαμικό Κράτος.

the ajanib project

*Αντίτυπα των βιβλίων μπορείτε να βρείτε στο ΡΕΣΑΛΤΟ ενώ σε ηλεκτρονική μορφή υπάρχουν στο blog του στεκιού: **http://anarxiko-resalto.blogspot.gr**

Τώρα που πήραν πίσω
αυτά που ούτως ή άλλως
εκείνοι αναδιένειμαν
αυτά που ούτως η άλλως
εμείς τους χαρίζαμε

Μοιρολατρικές εκκλήσεις
δυναμικές διαμαρτυρίες κι αιτήσεις
έως και για ανατροπές
με επίκληση δυνάμεων, σε μια εικονική
και κατ' επίφαση οικειότητα
ενός παρελθόντος εξωραϊστικά μυθοπλασμένου
κατ' ουσίαν ανύπαρκτου
και ένα θλιβερό κοινό εκ του προοιμίου
να στέκεται, να παφλαφωνεί
να αντιλαλεί προθέσεις, με ανδικές διαθέσεις
για υποτακτικές αναθέσεις

Για καλύτερη διαχείριση
βελτιώτερους υπήκοους
και ιδανικότερους διαφεντευτές

PARASKEYES

του ΔΕΚΕΜΒΡΗ

στο ΡΕΣΑΛΤΟ

01.12

20:30

αντιπληροφόρηση-συζήτηση

Αναζητώντας τις αιτίες όσων συμβαίνουν στην Καταλονία

08.12

20:30

παρουσίαση-συζήτηση

πάνω στο βιβλίο της μεταφραστικής ομάδας "the ajanib project": "Μεταφράσεις του κράτους σε συριακό έδαφος: συλλογή κειμένων για τη Rojava και το Ισλαμικό Κράτος"

15.12

20:30

προβολή-συζήτηση

Ο λόγος των "τρελών" ενάντια στον λόγο των "λογικών"

Μία ταινία από την κατάληψη Παπουτσάδικο (Χαϊδάρι)

ΚΑΙ 17.12

ΚΥΡΙΑΚΗ

SYLLOGIKH KOYZINA

στις 13:00

ΡΕΣΑΛΤΟ

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης

Έβρου 23 & Ελ. Βενιζέλου, Κερατσίνι

[100m από την Πλ. Λαού]

anarxiko-resalto.blogspot.com

2017